

Belevenissen

en dergelijke bedenksels

Belevenissen

en dergelijke bedenksels

Korte verhalen

Wim van Miltenburg

2021

Alle namen en gebeurtenissen in de verhalen zijn gefingeerd. Elke gelijkenis met een persoon of gebeurtenis is een toevalligheid.

© 2021 Wim van Miltenburg

Omslagontwerp Wim van Miltenburg

ISBN 978 94 036 3650 4

NUR 303

www.miltenweb.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Een belevnis kan evengoed een bedenksel zijn,
want een zintuigelijke waarneming
hoeft niet altijd een werkelijkheid te zijn geweest!

Inhoud

Fietstochtje	9
De gek	13
Grietje Katiet.....	15
Wil wil wel	27
De Marathon	29
Schreiber	43
Middenwoord.....	67
Zaad en zaad.....	69
Op bestemming	71
Die Vleuterweide is weg	75
Als ik het over mocht doen	79
Talentenjacht.....	85
Romeo Rimado	91
Meneer van Dinter	93
Yellowstone	101
Door het oog van de naald	115

Fietstochtje

Een vertelsel

Het was mooi weer. Tijd voor een fietstochtje. Vanuit huis kan ik altijd kiezen in welke richting ik ga vertrekken. Meestal hou ik dan rekening met de wind. Er stond geen wind, dus fietste ik mijn neus achterna. Ik bleek op een gegeven moment te fietsen langs het Wilhelminakanaal richting het dorp Dongen. Bij Dongen moet ik altijd denken aan de rivier de Donge. Een watertje dat nog wel bestaat, maar geen rivier meer is, tenminste in Tilburg. Op internet kun je de loop van de rivier van bovenaf nog enigszins reconstrueren, maar sinds de ontginning van de wijk de Reeshof in Tilburg en de aanleg van het kanaal is er niet veel meer over van de gewezen rivier. Tenminste, voordat de rivier de naam Donge krijgt. De naam Donge krijgt het riviertje bij het landgoed Dongewijk aan de Bredaseweg. Het stroompje daarachter heet de Oude Leij. Even verderop bij de A27 stroomt de rivier de Donge juist wel weer in volle glorie! In de Reeshof hebben ze dan nog wel iets van de oude glorie proberen op te poetsen door een waterpartij te construeren in de westelijke architectonische buurt van deze wijk. Deze waterpartij heeft de naam Dongevallei gekregen, waarschijnlijk omdat het zo lekker articuleert. In mijn beleving is een vallei iets tussen twee bergen in. Maar goed, what's in a name?

Ik heb iets met Dongen. Ik vind het een leuk dorpje. Het dorp is ook zuinig op zichzelf. In alle plaatsen waar ik tot nu heb gewoond of woon hebben oude gebouwen plaatsgemaakt voor nieuwbouw of voor een reconstructie van het wegennet. Dongen

niet! Daar staan nog oude panden en leerfabrieken. Sommige heel mooi opgeknapt, andere nog verlaten en vervallen. Die staan te wachten op een mooie zak met geld om te worden gereviseerd. Dongen verloochent het verleden niet. De leerindustrie met zijn leerlooierijen was vervuilend, vooral voor de Donge, maar die vervuiling kwam niet alleen door de activiteiten in Dongen. Deze werd veroorzaakt door de industrie in de hele omgeving. Ook door de kruikenzeikers uit Tilburg.

Er heeft zelfs familie van mij gewoond in Dongen. Aan de Gasthuisstraat, ook al zo'n naam waar de historie vanaf straalt. Het was de tante van mijn moeder. Deze zus van mijn opa was getrouwd met Jan van den Assem, een fabrikant in leer en wereldberoemd in Dongen. Ook heb ik twee ooms liggen op de begraafplaats van huize Glorieux. Het zijn de broers van mijn moeder, de broeders Victor en broeder Vincent. Maar met religie heb ik niet zoveel. Daar is te veel ellende uit voortgekomen.

Terug naar mijn fietstochtje. Het was dus mooi weer, geen wind, wel veel zon. Ik was ondertussen aangekomen aan de rand van Dongen langs het kanaal. Omdat het tijd was voor mijn lunch zocht ik een bankje. Het liefst een bankje voor mezelf, want ik ben nou eenmaal op mezelf. Maar als ik een bankje zag, dan was deze al bezet door een man, een vrouw of allebei of welke combinatie dan ook. In dergelijke situaties fiets ik meestal gewoon door. Geen zin in een praatje. Opeens zag ik leeg bankje met zo'n tafel eraan gekoppeld, zo'n combinatie die altijd zo geconstrueerd is dat je pijn in de rug krijgt, omdat je het zitgedeelte niet kunt aanschuiven bij de tafel. Ik stopte toch maar, want bankjes zijn zeldzaam. Nadat ik me gesetteld had en mijn lunchpakketje op tafel had gelegd, kwam er een man aangewandeld. Een oude toch wel fitte man van een jaar of tachtig schatte ik in. Hij vroeg of de plaats tegenover mij vrij was, zodat hij even uit kon rusten

van zijn wandelingetje. Ook al ben ik op mezelf, ik zei natuurlijk dat alle plaatsen vrij waren en dat aanschuiven geen probleem was. We zeiden niet veel tegen elkaar. Alleen zoiets als 'Lekker warm weer, hè' en zo.

Even later stopte er een mevrouw op de fiets naast het bankje. Of ze even plaats mocht nemen om uit te rusten. 'Geen probleem', zeiden we allebei. Die vrouw bleek iemand te zijn die wel van kletsen hield. Geen zinloos geklets, dat dan weer niet. Maar wel praten over haar fietstochtje, haar route, waar ze woonde en waar ze naartoe fietste. Sommige mensen zijn daar heel open in. En als mensen open zijn, dan blijf ik ook dingen van mezelf prijs te geven. Ik ga er dan gewoon in mee. Die vrouw woonde in Dongen en was onderweg naar haar vader. Een kras oudje van in de negentig. Nog helder van geest en lichame-lijk vitaal, maar verschrikkelijk eigenwijs. Wilde alles zelf doen en regelen, maar wist niet meer precies hoe de maatschappij in elkaar steekt. Ze fietste minimaal eenmaal per week naar hem toe om de post, de financiën en andere lopende zaken door te nemen. Ze vond dat vrijwilligerswerk niet zo zwaar en ze deed het graag.

Toen ze uitgerust was, verliet ze ons weer. Het was eigenlijk best wel gezellig zo. Wij met z'n drietjes. Toen ze eenmaal weg was, maakte de man tegenover mij ook aanstalten om zijn eigen pad verder te bewandelen. Op de valreep was ik een beetje nieuwsgierig geworden naar zijn leeftijd. De man zag er ook vitaal uit en bij de tijd. Ik schatte hem zo rond de tachtig. Ik vroeg toen hoe oud hij eigenlijk was. 'Ik? Ik ben 96.'

Het is goed oud worden in Dongen!

De gek

Een sprookje

Er was eens een gek, die dacht dat hij gek was (je zou er gek van worden). Dit dacht die dwaas, omdat hij gekke dingen deed zoals boeken lezen, gedichten schrijven, verhaaltjes op papier zetten en nog meer van die gekke dingen. Hij was zelfs geabonneerd op een krant. Ook in de bibliotheek was hij geregeld te vinden. Dit vond hij zo gek dat hij dacht dat hij gek was. Hij ging daarom naar een psycholoog. Toen het gesprek dat die dwaas met die psycholoog en het gesprek dat die psycholoog met die zot voerde, voorbij was, merkte de psycholoog dat hijzelf ook een psycholoog nodig had. Hij deed namelijk precies hetzelfde, zoals boeken lezen, maar dan studieboeken. Gedichten schrijven, maar dan alleen voor zijn vrienden bij het sinterklaasfeest. Verhaaltjes op papier zetten, maar dan alleen voor zijn vakblad. En nog veel meer van die gekke dingen. Ook hij was geabonneerd op een krant, maar wel een financiële krant. In de bieb was hij geregeld te vinden, maar dan bij de wetenschappelijke boeken. Ze zijn eigenlijk te gek om los te lopen, maar elke gek heeft zijn gebrek.

Maar alle gekheid op een stokje. De gek is eigenlijk zo gek nog niet.